

DOMIN SVET

LETNIK 39. V LJUBLJANI 15. MAJA 1926. ŠTEVILKA 4.

SL. 14. NIZOZEMSKI SLIKAR 1. POL. XV. STOL.:
MOŽ S KLINČKOM.

OSMERO PESMI.

(Idila.)

IVAN PREGELJ.

5. »V Betanijo.«

Ko je odhajal večerni gorenjski vlak, zarja nad Polhograjci še ni bila popolnoma ugasnila. Lovila se je v redke pramene zračnih meglic, ki jih je bila vrgla za dne visoka pomladanska burja na večerno nebo. Kakor v prečudno zračen in prostoren ateljé se je lila s te roznate koprene mehka, umirjena luč nad Ljubljansko polje, na bele poti, na mehke setve in tiha okna samotnih domov, tonečih za polji v Brinju. Sapa, ki je še vedno vela od gorenjske strani, je dušila šume strojev in ljudi na postaji. Go-

renjski vlak je vzvaloval na pot tako rahlo in mehko, kakor da je potegnila čudovita roka kito gibkih čolnov z brega na mirno jezersko gladino. V čistem somračju še niso bile zaživele luči po vozovih, splahnila in izgubila pa se je trenutno vsa zatohlost, ko je sunila sapa skozi okno, ki se je bilo odprlo samo. Zavonjalo je po mladi, rahlo segreti zemlji, nato pa takoj hladno po nočni senci in po daljnem mrazu, ki ga je sapa nesla z visokih planinskih snežišč. Vozni stroj je šumeče izpuščal paro in bobnel zamolklo. Od Šiške je zatrepetal večerni zvon. »Saj gremo v novo zimo,« je spregovoril občutljiv popotnik in zaprl okno, ki se je bilo odprlo samo.

Svetnik Orešec, ki je bil stopil med prvimi v voz, se je stisnil v kot ob oknu. Počutil se je skrajno izmučenega in oslabelega, da se ni mogel niti več prav zavedati, čemu in kako mu je minil dan v brezkončni tegobi, ko ni ne jedel ne pil ne sedel. Togo vdano kakor petleten otrok nekoč, ko je prišel z materjo z daljne božje poti, je usihal sam vase v telesni in duševni onemoglosti. Mrazilo ga je neprijetno, po odrevenelih udih so mrgoleli mravljinčci, podzavestno se je oglašala želja po močni pijači, krepilni juhi in udobno topli postelji. Ena bolešt mu je udarjala na vrh: motna skrb iz predstave, da ima še tako daleč in dolgo na Okroglo domov. Ta bolj telesna nego srčna briga, je dušila njegove druge skrbi, ki jih je bila preglasila splošna izmučenost, jih nekako zalila kakor plitka povodenj nizek otočič. Zdaj pa zdaj so še hotele vstajati v zavest, polagoma pa so utonile popolnoma. V občutju prijetne nebriznosti je starček imel lepoto zarje in cvetočega neba. Prav tako nehotoma je videl vstopati sopotnike, ne da bi jih gledal. Za trenutje so se pojavili pred mrtvim njegovim pogledom znano-domači obrazi z večerno zarjo v očeh in na licih, za trenutje so ga zajeli zvoki domače besede: pojoča loška, v čudne ejevske glasove zavlečena žabniška, zavestna kranjska, svojstvena tržiška, bohinjka, kroparska. Dva potnika sta